

Visscher schrijft Visschers

Door Kees Visscher (schrijver en vader), Bert Visscher (cabaretier en zoon) en Jos Visscher (columnist en zoon).

Beste Jos en Bert!

Het Groninger Dagblad nu ook in Stad? Dan zal mijn eerste stukje over Stad gaan. Mijn ouderlijk huis aan de spoorbaan in Hoogezand, jullie hebben het nog gekend. Als jochie zag ik regelmatig de treinen naar Stad voorbijrijden, de zware stoomlocomotief hoestend voorop. Stad, ik had er niet meer dan een vage voorstelling van. Maar het moest iets overweldigends zijn, iets met hoge huizen en altijd feest. Toch zaten de mensen achter de coupéramen daar met uitgestreken gezichten, ofze hun geluk niet beseften.

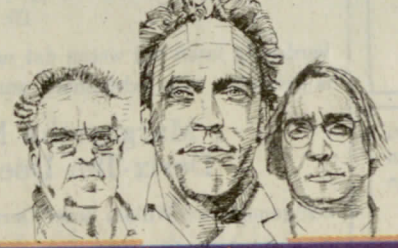
Op een morgen vertrok moeder naar Stad; we zagen haar vrouwen toen ze voorbijreed, op weg naar wonderland. Het was een vreemde dag. Toen ze 's avonds terugkwam bracht ze van alles mee: van een grote winkel die was afgebrand, de Tante, het had in de krant gestaan. Spullen met rookschade. Een schemerlampje. Droogdoeken. En ik kreeg een bril van celluloid, met gekleurde glazen. Ik ging naar buiten en zette de bril op. De grauwe dag was opeens een blauwe dag geworden, ik stond perplex. In-tussen vertelde moeder over Stad. De Martini, een hemel-hoge toren die liedjes speelde. Reusachtige winkels. Hoeveel? Zeg maar gerust

duizend. En alles te koop, het mooiste van het mooiste. En muziek? Nou en of. Op straat. In de cafés, de deuren stonden open. En onder haar verhaal had ik mijn wonderbril op en zag de stad voor mijn geestes-oog vorm en kleur krijgen: een paradijselijke Blauwe Stad. Dat zonnige blauwe beeld van Stad heeft nog heel lang stand gehouden in mijn hoofd. Totdat ik er voor het eerst kwam, met ouders en zusje. De stad was muisgrijs van motregen. De Martini hield haar spits in nevels verborgen en weigerde te zingen. De drukte was angstaanjagend, de mensen stonken naar natte kleren. En niemand groette, wat zonderling was. Ik zette mijn bril op, maar toen werd Stad opeens blauwzwart en beklemmend. De illusie was stuk.

Natuurlijk ben ik toch van Stad gaan houden, weliswaar veel later. Voorjaar eenenvijftig, ik liep met Jenny uit de Korrewegwijk op de Grote Markt, ik in mijn soldatenpak en zij in iets wits, de Martini klingelde jolig. We aten een ijsje bij Talamini, toen was ons geld op en wij waren bijzonder gelukkig.

Dat was het. Groetjes, ook namens Jenny jullie moeder. Bel ons niet vandaag, we zijn naar Stad. Alweer.

48 25. 3.00 Kees

Visscher schrijft Visschers

Door Kees Visscher (schrijver en vader), Bert Visscher (cabaretier en zoon) en Jos Visscher (columnist en zoon).

Beste Kees en Jos,

Moeten we het in deze column eigenlijk eens zijn met elkaar of mogen we de familieband af en toe op het spel zetten? Laat ik maar van het tweede uitgaan en Jos vragen of hij de tweehonderd hunebedstenen voor mijn deur kan wegslepen. Kijk Jos, als jij de Drenten even op de heideteentjes trapt, geef dan ook je eigen adres. Ik zie je zondag. Hebben wij trouwens dat contract vóór ondertekening wel goed gelezen? Daar stond toch het verzorgen van een column in en niet het bezorgen van een column? Schrok afgelopen maandagochtend behoorlijk. Buurvrouw Gnodde voor de deur: „'t Is half twaalf en ik heb kraande nog nait”. (Kees, vergeef me, m'n spelling!) Snel een rooster gemaakt. Kees en ik Helpman en centrum en moeder Vinkhuizen en Hoogkerk. Jos, jij de rest en natuurlijk Drente. Zien we jou ook nog eens in pek en veren. Ik speel momenteel in Zoetermeer. Er zijn steden die me triest maken. Zoetermeer is zo'n stad, net als Lelystad en Almere. Het zijn grote Beijums, troosteloos en wars van romantiek. Nu is misschien de

tijd voor een mea culpa door een aantal architecten. Moest trouwens wel even zoeken naar het theater. Bij taxichauffeurs die een goed oriëntatievermogen moeten hebben, passen de hersenen zich in positieve zin aan, las ik. Ik kan soms m'n eigen keuken niet vinden. Hoop bij god niet dat m'n hersenen afbrokkelen als oude kaas. Waarschuw me op tijd vader en broer! Rondlopen door dit soort steden doet me dan wel weer denken aan een paar prachtgebouwen in Groningen. Voorzichtig mee zijn, denk ik dan. Ach, hoe prachtig zou de uitstraling van het oude Nieuwsblad van het Noorden gebouw geweest zijn als hotel. En pijn doet het om te zien hoe Albert Heijn het Korenbeursgebouw naar de sodemieter brengt. Vooruit, dan ook maar een Ikea in het stadhuis. Oh ja, er ligt hier in de foyer een nieuw blad met op de cover Marianne Timmer. Ik kom er echter niet uit. Vind ik haar op deze foto's nou mooier dan met de bips fier omhoog bij de start. Laten we daar nog even over bellen.

Bert

98 10. 3.00